

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝ ΑΣΜΑ

I

Μιὰν ἡμέρα θὰ ρθῶ κι ὅπως ἄλλοτες
πρὸς τοὺς τόπους τοὺς ἱερούς, γλυκὲ φίλε,
πλανεμένα θὰ σύρουμε βήματα
μὲ καρδιὰ λικνισμένη ἀπὸ εἰρήνη.

Τι ἂν τὸ Μέλλον πικρὰ μᾶς ξεγέλασε
μὲ πλανεύτρες καὶ μάταιες ἐλπίδες,
τρεῖς φορὲς βλογημένη ἢ Ἀνάμνηση
ἄχ ἄς εἶνε γιὰ μᾶς, ποῦ μᾶς μένει.

Ναὸ τώρα σ' ἐκείνη ἄς ὑψώσουμε,
ὡς ἀρομόζει, κι ἄς γίνουμε ἱερεῖς της
καὶ θὰ δῆς ν' ἀναβρῦση ἀσταμάτητη
ἢ παρθένα πηγὴ τῶν ἀσμάτων.

Ἀπὸ δρυῖνα ξύλα τὰ κύπελα
θὰ σκαλίσουμε τότες, σὲ σκῆμα
ἀρχαῖκὸ γιὰ νὰ πιοῦμε τὴν ἔμπνεψη
ποῦ θὰ ἐφράνη ξανά τὴν ψυχὴ μας.

II

Σὲ πλατάνου σκιὰ θενὰ γείρουμε
καὶ κοντὰ σὲ μιὰ κρήνη· θὰ βουΐζουν
τὰ μελίσσα τριγύρα, ποῦ θ'ἀρχονται
διηρασμένα νερὸ νὰ ρουφήξουν.

Ὅλα ὠραῖα στὴ Φύση κι ὅλα ὄνειρο !
Καὶ δηγήσου μου μιὰν ἱστορία
ἀπ' τις μύριες ποῦ ξέρεις ἀπάνου
σὲ ρυθμοὺς σὰν οἱ στάλες τῆς κρήνης.

Παραδείρια σὲ θάλασσες κι ἄγνωστες
πολιτεῖες, ποῦ τὴν Τύχη ζητῶντας
ἐπλανέθηκες, φίλε· καὶ πὲς μου
κατιτὶ τὴν καρδιά μου ν' ἀγγίξεις.

Καὶ σοῦ ὑπόσχουμαι δάκρια σιωπῶντας,
σ' εὐγενεῖς ὡς ἀρμόζει μονάχα.
Νὰ σκιρτήσουμε κάνε ἀπὸ μιὰ ἀφραστί,
μιὰ συγκίνηση ἱερὴ καὶ μεγάλη.

III

Εἶν' ὁ γῦρος στοὺς ἄλλους νὰ τρεξοῦνε
ἀπ' τὸν ἴσκιω ξοπίσω τῆς Δόξας.
Μιὰ γωνιὰ ἐμᾶς μᾶς φτάνει κι ὁ ὀρίζοντας
ἀνοιχτὸς τῆς Ἀθήνας ὀμπρὸς μας.

Δαφνολούλουδα κάπου θ' ἀνθίζουνε
ἐκεῖ γύρα νὰ κόψουμε πάλι,
τὴν ἀπέθαντη, φίλε, τοῦ Ἀπόλλωνα,
νὰ στολίσουμε ἑξαίσια, τὴ λύρα.

Κουρασμένα σὰ νοιώσης τὰ δάχτυλα
στὶς χορδές της ἀπάνου, τὴ λύρα
δόσε τότες σ' ἐμὲ καὶ στὸ μάρμαρο
τὸ παλιὸν ἀγαλμάτινος γεῖρε.

Τὶς χορδές της ἐγὼ θ' ἀρμονίσω της
κι ἐμπνεσμένα θ' ἀρχίσω νὰ ψάλλω
καὶ θὰ δῆς ποῦ θὰ κάνω τοῦ Ὁράτιου
οἱ ὠδὲς σιγαλὰ νὰ ξυπνήσουν.

IV

Ὁ καιρὸς γοργὸς φεύγει καὶ χάνονται
ἓνας ἓνας οἱ χρόνοι σὰν ὄρες.
Τὴν ψυχὴ μας ἀνώφελα θλίβουμε
μὲ πικροὺς στοχασμοὺς καὶ φροντίδες.

Τὸ σκληρὸ τῶν θνητῶν πεπρωμένο
εἶνε γιὰ ὅλους παρόμοιο. Ὁ καθένας
μιὰν ἡμέρα χρωστάει τ' ἀγερούσια,
μὲ μιὰ βάρκα, νερὰ νὰ περάσῃ.

Ἄλλ' ὁ γῦρος γιὰ μᾶς ὡς ποῦ ν' ἄρθῃ,
ἄς χαροῦμε τὴ ζωὴ καὶ τὴ νιότη·
σὲ συμπόσια μὲ ξέχωρους φίλους
καὶ μ' ἄδρὸν τὸ κρασι τὸ μοσκάτο.

Τὰ μαλλιά μὲ στεφάνια τριαντάφυλλον
ὀλοστόλιστα πάντα κι ὁ οἶστρος
τὰ τραγούδια ἄς μᾶς φέρῃ στὴ μνήμη μας
τοῦ πασίχαρου γέρου τῆς Τέας.

V

Μᾶς προσμένουνε στὸ ἄλλος οἱ νόστιμες,
φορτωμένες στὰ ρόδα, παρθένες,
μὲ γυμνοὺς τοὺς λαιμοὺς τοὺς ὀλόχυτους
κι ἀνοιχτὰ τὰ κρινάνθινα στήθια.

Τὸ ἄρμα ἀπόψε θὰ σύρουν τῆς Ἄνοιξης
ποῦ ἐπιστρέφει στὴ Γῆ, νὰ χαράξῃ
μυροβόλους τοὺς γύρους της. Τοῦ Αἴολου
μύρια πνεύματα ἀνάερα ἀκλονθᾶνε.

Στὰ λευκά τους δαχτύλια τὰ κρόταλα
καὶ τὰ σείστρα ξανὰ θὰ κροτήσουν,
τὰ τραγούδια θ' ἀχῆσουν τὰ ἰάμβια
σὰν παρνάσιων τοὺς φλοίσβους νερῶν.

Στὴ γιορτὴ τους κι ἐμεῖς τὴν ἐπίσημη
καλεσμένοι, νὰ νοιώσουμε πᾶμε
τὸν Ἀπρίλη στὰ ὀρθόστητα στήθια τους
ποῦ ὡς μπουμπούκια τῶν κίτρων βαΐζουν.

Ἄπ' τὸν Πάρνη ποῦ αὐγὴ μᾶς ἐδέχτηκε
 σιωπηλοὶ θὰ γυρίζουμε τώρα,
 σὰν ὁ Φοῖβος στὰ βάθη τῆς θάλασσης
 στὸν ἑσπέριο του κῆπο θ' ἀγγίξει.

Τῶν δεντρῶν ἀπαλὰ θὰ ριπίζονται
 ἀπὸ ἀνάσες ζεφύριες τὰ φύλλα,
 ποῦ θὰ μοιάζουν τῆς Πλάσης στενάγματα
 ἀπὸ κάπιον ἀνέφταστον πόθο.

Στὴν ἱερὴ τῆ γαλήνη, στὰ νιόκοφτα
 τὰ ραβδιά μας σκυμένοι, σὰν κάπιοι
 δωδωναῖοι θὰ βαδίζουμε, φέροντας
 μὲ στὸ νοῦ μας χρησμούς τῶν ἀνθρώπων,

Ἢ σὰν κάπιοι τρεμόσβυστοι ἀντίλαοι,
 ποῦ παλαιοῦθε μέσα σὲ ἄντρα ἐριχτῆκαν,—
 ἦχοι αὐλοῦ ποῦ ἐλαλήθηκε ἀσύγκριτα
 ἀπὸ ἀρχαύλη τσοπάνου τὸ χεῖλος.

Ἄς σηκώνουν οἱ ἀνέμοι στὰ πέλαγα
 τρικυμίες· στίς κορφές τῶν βουνῶν
 ἀστραπόβροντα ἄς πέφτουν· ἠφαίστεια
 ἄς ραγίζουν ἀπόμακρες χῶρες.

Ἀναιώνια οἱ δικοὶ μας ἐχάθηκαν.
 Πλέον ὁ νοῦς μας ἀνέγνωιαστος μένει,
 κι εἶν' ἡ λύπη μας κάποτε ἀναίτια
 ποῦ πικρὰ μᾶς βαραίνει τὸ στήθος.

Συλλογίσου πῶς νέα κι ὀλολύγιστα
 εἶν' ἀκόμα, καλέ, τὰ κορμιά μας.
 Συλλογίσου ποῦ ἡ Φύση μᾶς χάρισε
 καὶ φωνὴ ζηλευτὴ γιὰ τραγούδι.

Ὁ Χορὸς ὁ Ἀπολλώνιος ὀρίστηκεν
ἀπὸ μᾶς νὰ συρθῆ ἡ πρῶτ' ἀπ' ὅλους,—
τὸ μαντήλι ψηλά! καὶ θενᾶρθουνε
παληκάρια τὸ γῦρο νὰ πιάσουν.

VIII

Τὰ δαχτύλια ἄς γυμνάσουμε ἀπάνωθε
στὶς χορδὲς γραμμωτὰ νὰ σκαλώνουν,
νὰ φαντάζουν λευκὰ νυχτολούλουδα
τοὺς κρουνούς ὅπου ἀγγίζουσιν τῆς βρούσης.

Ἡ σὰν κρῖνοι γυρτοὶ σ' ἀπὸ κρούσταλλο
κάπια ὑδρία. Σὰν ἀχτίδες Σελήνης
ποῦ στῆς λίμνης τ' ἀτάραγα θραύονται
τὰ νερὰ μὲς στὴν ἤρεμη νύχτα.

Στὴν ὀλύμπια γιορτὴν οἱ παγέλληνες
πλῆθος αὔριο θενᾶνε, στοχάσου.
Αὐστηρὰ οἱ ἀγωνοθέτες θὰ κρίνουνε
τῶν Μουσῶν τῶν ἱερέων τὴν τέχνη.

Κι ἡ παρθένα τῆς Λέσβος ἡ ὠραιότερη
τὸ βραβεῖο θὰ προσφέρει τῆς νίκης :
Ἐνα φίλημα ἀπάνου στὸ μέτωπο
τοῦ εὐτυχῆ νικητῆ τῶν λάμβων.

IX

Ἄττικὸν ἀκρογιάλι ποθήσαμε
ποῦ τοῦ Αἰγαίου τὰ κύματα βρέχουν.
Σ' ἕναν βράχο ἀντικρὺ οἱ ἀλκύνιοι
θ' ἀντιχοῦνε μονότονα οἱ θρηνοὶ.

Νοσταλγίες θὰ ξυπνήσουν γιὰ πέλαγα
μακρινὰ στὴν ψυχὴ μας καὶ πάλι,
ἢ ἀρμυρὴ μυρουδιὰ τοῦ γιαιλοῦ
ταξιδιωτῶν θὰ μᾶς δώκη μεθύσι.

Ὅμως μάταιος ὁ πόθος γιὰ τὸ Ἄγνωστο.
Τὴν ὕδρια, ἀπὸ τὸ αἷμα γιομάτη
τοῦ κριαριοῦ, ποῦ χρουσὰ εἶχε τὰ κέρατα
ρίξε τώρα στὰ κύματα πέρα,

Καὶ γειωμένοι, τὴ δέηση ἄς κάνουμε
στὶς θεῆς ὠκεανίδες . . . Θεοῦ ἄρθουνε
τὸ θαλάσσιο χορὸ τους νὰ στήσουνε
οἰχοντάς μας στὰ μέτωπα κρῖνα!

Χ

Ἄς μακραίνουμε, φίλε, τὰ βήματα
ἀπὸ τούτους τοὺς πένθιμους τόπους.
Εἶν' ὁ ἴσκιος βαρὺς ποῦ σκορπίζουνε
τὰ πικρὰ κυπαρίσσα τριγύρα.

Λευκοφόρες παρθένες στὰ μνήματα
τίς χοῆς τῶν νεκρῶν ἄς προσφέρουν,
στοὺς σωροὺς τῶν χωμάτων ὀλόγυρτες
τοὺς ληκύθους μὲ δάκρια ἄς γιομίζουν.

Πάντα πλῆθος οἱ λάτρες θὰ ὑπάρχουνε
στὴ ζωὴ τῶν θεῶν τῶν χθονίων.
Θὰ τονίζονται οἱ θρηῖνοι στὴ δόξα τους
καὶ θ' ἀνθίζουν γι αὐτοὺς τ' ἀσφοδίλια,

Μόνο ἐμεῖς ἀρνητές, σὲ δαφνότοπους
ἄς πλανιώμαστε τώρα· στοὺς ὄμους
μὲ μιὰ λύρα σοφὴ κι ἄς ταιριάζουμε
στὸν Ἀπόλλωνα πάντα τοὺς ὕμνους.